

Magyar Lap

3. szám

szombat
2005.07.30

Japán

Utazás túl az Óperencián

Kis késéssel érkezünk meg az Ősök házába, a már sokszor említett Taliándörögdiinkre. Egy könyvbemutatóra mentünk, és igencsak szedtük a sátorfánkat. Előre tudtuk, ha Badár Sándort, és elengedhetetlen cimboráját, Horváth Jánost hallgathatjuk majd, jól fogunk szórakozni, letelepedve a kis színpad elé, amint épp legújabb könyvükről számolnak be.

Valljuk be, egy hétköznapi könyvbemutatótól - ha tegyük fel, még a szerzőt sem ismeri az ember fia), nem sokat várunk. Bemutatja a szóban forgó művet, informatív, de kicsit egyhangú, aztán rosszabb esetben végül kiderül, hogy nem is olyan jó a könyv.

Ma ettől valahogy nem féltém.

A padokon és a földön még pont volt számunkra egy talpalatnyi hely, amit gyorsan elfoglaltunk. Nem ért csalódás, hiszen percek alatt átvettük ezt a könnyed, sztorizgatós hangulatot, jó nagy adag humorérzékkel fűszerezve.

'87-ben két szentesi srác kopaszra borotvált fejfel nekivág a zord Szovjetunióknak, hogy valamikor aztán eljussanak Japánba, és eltöltsenek ott hónapokat annyi pénzből, ami 3 napra elegendő. Horváthék ezekre az élményekre emlékeznek vissza a Japán című könyvben.

Megpróbáltak nem mesélni a könyvből, de nem tudták megállni. Sőt! Egymásból következtek a kalandos sztorik, Olaszországról, egy 3 napos oroszországi látogatásról, amit Badár non stop egy könyvtárba zárva töltött, és így tovább.

Sokszor eltértünk a témától, de mint ahogy ezt már említettem, ez nem egy tipikus könyvbemutató volt. A történetek inkább csak róluk szóltak, szabályok nélkül.

Bármerre jártak, folyton galibába keveredtek, lehetett ez a világ bármely pontján. És ha ez még nem lenne elég, állandóan kitoltak egymással, pusztá szórakozásból.

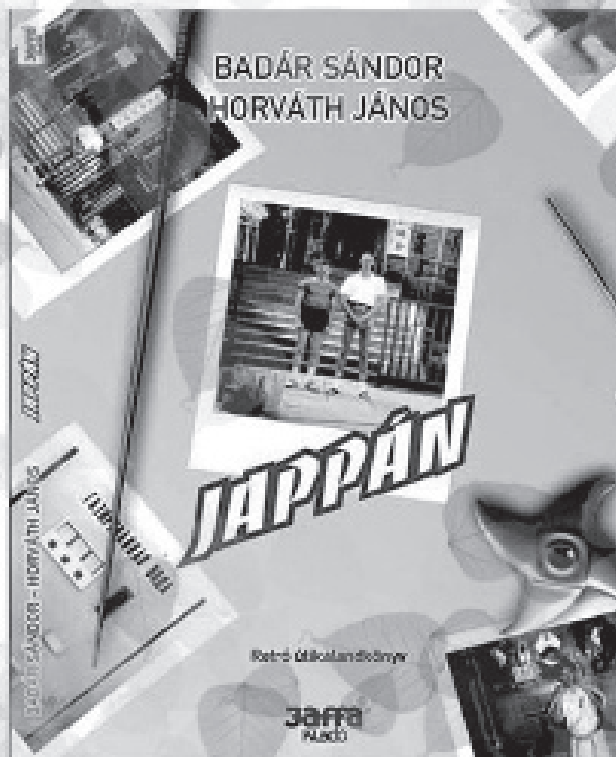
Badár például sosem kapott inni a rekkenő hőségben, de rögtön megbosszulta, amikor alkalma nyílt egy fagyos éjszakán magára csavarni Horváth összes takaróját.

Ilyen, és ehhez hasonló történetekkel találkozhatunk a könyvben.

Hogy miért érdemes elolvasni?

Személy szerint még nem olvastam, de biztos vagyok benne, hogy nagyon jó.

Ha ennek a két embernek a keze van a dologban, csak jó lehet, de nem ez az egyetlen titka. Sok útinapló jött már világra manapság, nem feltétlenül izgalmas ez a téma. Ez a könyv viszont egy húsz évvel ezelőtti történetet mesél el. Akkoriban Magyarországon az ötlet, hogy valaki kiruccan Japánba, nem nagyon volt megvalósítható. Mintha holnap este valaki a Holdról szeretné nézni a naplementét. Nehezen mentek a dolgok a rendszerből adódóan, ők mégis könnyedén vették az életet.

Csehov stílusát talán nem kell elemezni ahhoz, hogy tudjuk, a tőle várható mű mindenképpen szórakoztató lesz. Sokszor a groteszk humor és tragikomédia elemeit használja, amivel örökké tartó emléket alkothatnak a művei.

Lako

A Lakodalom című tragikomédiáról még én se hallottam, de kíváncsian ültem le az első árnyékban lévő padra. Már egy órával a kezdés előtt elkelt a helyek nagy része, így nekem szerencsém volt. Az előadás előtti technikai próbák sejtetni engedték, hogy azért nem egy amatőr színház növendékei fognak színpadra lépni.

A képzeletbeli helyszín egy szibériai vasútállomás restije volt. Csaknem fél órámba telt, mire megtaláltam azt az embert, aki felvilágosított arról, hogy pontosan mi is az a resti. Ha esetleg nem tudná valaki, a resti egy étterem a vonatállomáson, legalábbis ezt magyarázta egy földön fetregő és szivart szívó főszer.

A. P. G.

dal om

Az előadás kezdetekor szinte teljesen megtelt a kapolcsi Malomsziget nézőtere és a jegynélküliek is kint dekkoltak a belépési kordon előtt. Nem mintha ott egy vaskerítés lett volna lovasrendőr-körítéssel, bár a talpig feketébe öltözött, bakancsos kislány elég indok volt arra, hogy elijessze az illetéktelen behatólókat.

Na de most már tényleg elkezdődött a darab. Teljesen profi felszerelések, jó hangzás, megfelelő fénytechnika. A színészek is egész jól játszották el a rájuk szabott szerepeket, bár nem tudták átélni a szereplők karakterét. Ennek ellenére élvezhető volt a mű, a közönség nemegyszer harsány kacajjal jelezte tetszését. Talán egyedül a Nasztaszja Tyimofejevna Zsigalova, vagyis az örömanya karakterét megformáló Mirela Bucur-Pál tudta hűen visszaadni a főszereplő személyiségét.

A végén természetesen szólt a vastaps, és a szereplők visszajöttek párszor elköszönni, de ez volt a legkevesebb, amit a nagyszámú közönségnek nyújtani lehetett.

BEHOV

kor-

TÁRS

-tánc

Kortárs tánc a Csigaházban. Nem sokáig haboztak az előadók, rögtön leadták az adást, hogy ez a darab bizony fülfledt lesz az erotikától, és lángol majd a szenvedélytől.

A szépsége ennek a performance-nak mégis az volt, hogy nem csupán a szexualitást, de a férfi és nő kapcsolatának minden mozzanatát leírta. Jellemezte a szerelem ingatagságát négy szóval, két, mindent magában foglaló szó párral: egyik/másik, konfliktus/megoldás.

Az előadásban egyszerre volt jelen a düh, az indulat... a vadság és gyengédség... a finom csókok, és szoros ölelések, a szenvedély, a tűz, a vita, és az elfogadás (elfogadása egymás aberrált viselkedésének).

A darab egy erőszakosan vad, férfias nő csettintéseivel kezdődik, közben a nőies férfi ritmusra vetkőzik. A férfi és női szerepek állandóan cserélődtek. Közben örült hegedűricsaj, szinte csak ritmusa van, lüktetése, a dal-lama az valahol elveszett az erotikától izzó éterben.

Minden egyes ütemre lüktetett a testük, ritmusra ringtak a csenevész csípők. Egymást követték a fülfledten édes érintések, fájdalmas pillantások, felszakadó sóhajtások. Rapszodikus, szélsőséges viselkedés: Vagy teljesen összeolvadtak, vagy nagyon távol egymástól, összhang nélkül rezdültek, vonaglottak...

Finom fenéksimogatás közben a férfi kezében megjelenik egy szemspírál, lassan lecsavarja a tetejét, és érzéki, ritmikus ütemességgel vissza-vissza

dugja a helyére. Közben a nő a földön fekszik, lába lassan felkúszik párja köldöke alá...Eközben ő kifestegeti pillait...

Gyors helycsere után a lány felemeli társa talpát combjai közül, és masszírozni kezdi, ami a hegedűszó csikorgásának erősödésével ujjtördeléssé fullad. Gyönyörű testhelyzetekbe gabyodnak egymással, minden izgalmas területet felfedeznek egymás testén a kezek és szájak...és a lábak.

A hegedűs kezében is visít már a hangszer... Szinte már fel-felnyög a kéjtől... A vonó lószőrei szakadtan lógnak...

A szerelem rütságainak és gyönyöreinek eszenciáját nem gyakran sűrítik egy fél órás packba, de ez a kéjital mégsem hatott túl tömörnek. Ladányszki Márta és Berger Gyula erotikus erőszakossággal csavarták fel egymás testének gombolyagát, s e gombolyaggal szenvedélyesen játszva készítették a közönség tagjainak szívdobogását egyre hevesebb lüktetésre.

AZ ÓRIÁSOK ÉS A TÖRPÉK FÖLDJÉN

Amikor legelőször megpillantottam a programfüzetben ezt a rendezvényt, rögtön fölkelte az érdeklődésem. Ezért ma rögtön útnak is indultam, hogy fölterképezzem Kapolcson ezt a bizonyos mesebeli helyet. Miközben ballagtam a faluba, már azon gondolkoztam, hogy milyen is lesz majd ez a program. Láttam magam előtt a mesebeli figurákat, a sok játszó gyereket és rengeteg játékot.

Végre megérkeztem a templomkertbe, de csalódnom kellett. Számításaim nem jöttek be, ugyanis nem voltak se mesefigurák, se gyerekek, se játékok. A placcon egy kis sátor állt, benne pár pad, négy idősebb hölgy és egy rendező. Körben ültek és egy lapot nézegettek, amin középkori pajzsok voltak. Mindegyikük úgy figyelte, mintha a szépség titka lenne leírva. Nézegették jó pár percig, mire megszólalt a rendező, és elkezdett mesélni. Elmondta a lapon látott pajzsok történetét, azt, hogy melyiken milyen motívum van és miért. Közben kiderült, hogy ez azért fontos, mert ezen tárgyak motívumaiból és színeiből nagyon sok minden megállapítható. A történet végén a rendező hölgy kiadott mindenkinek egy feladatot. A közönségnek meg kellett terveznie saját

pajzsát. Mindent használhattak, volt ceruza, papír, olló meg minden, ami elképzelhető. Először a hölgyek meglepődve ültek a székükön, nem értették, hogy mire jó ez az egész, de pár perc múlva mintha átváltoztak volna kisgyerekekké. Úgy dolgoztak, mint a kisiskolások. Hajtogattak, festegettek, hogy elkészülhessen saját pajzsuk.

Körülbelül fél óra múlva befejezték a remekműveket és megkezdődhetett az elemzés. A rendező néni mindegyik pajzsot külön kielemezte, ugyanis szerinte a pajzs formájából, színvilágából nagyon sok minden kiolvasható. Állítólag egy ilyen elemzés során fény derül a látogató igazi jellemére. Ezenkívül még nagyon sok érdekes dolgot meg lehet ismerni a jóslat kapcsán, de részletes információkat nem tudok, mert a kiértékelés

alatt nem maradhattam ott. Sajnos, ki kellett mennem a sátorból, pedig igazán kíváncsi lettem volna az értékelésre.

Bár a számításaim nem jöttek be, hiszen ez a stand a neve ellenére mégsem a meséről szól, de azért nem érzem elvesztegetett időnek ezt a pár órát, amit itt töltöttem. Bátran ajánlom, hogy akik kíváncsiak, látogassanak el Kapolcsra, az óriások és törpék földjére.

T-bázis

A taliándörögdi poros úton, még az „ypszilon-elágazás” előtt, szinte a semmiből jelentek meg. Lábukon fonott kosár, fülükből keresztbe kinövő répa, krumplival és salátával díszített fej. Ezek tették fel jogosan bennem a kérdést, az egyik ilyen fura fazonhoz szegezve: „Te teljesen meg vagy örülve???”

A Művészetek Völgyének második napján, szokásunkhoz híven fáradtan és izzadtan bóklásztunk mai napi útvonalunk kellős közepén. Amikor szinte egyik levegővételemtől a másikig előugrottak ezek az előbb említett, két lábon járó, fülig erő szájú nem tudom kik. Pedig nem, ők egyáltalán nem voltak megörülve. Csak reklámozni próbálták a kedvezőbb percdíjakat...

Az ingyenes, minden spórolni szerető ember szeme elé állított, előnyökkel teli szolgáltatások mellett nem lehet csak úgy elsétálni. Így a rózsaszínben virító óriás telefonfülkék mellett sem. Nem is álltam meg szó nélkül...

Ahogy nyitottam az ajtót, rögtön megkaptam a hűvös klíma szele. Miközben végigmértem a körülöttem átszellemült arcú, élménybeszámolót

tartó embereket, felültem a kis bárszékre, majd tárcsáztam.

Itt ugyanis, a Művészetek Völgyének legnyugatibb csücskéből, Kukutyin mögött is pár méterre eső falucskából, a térképen is alig megtalálható törpe-cityből teljesen ingyen, csillogó szemekkel hívtam fel az otthon hagyott barátaimat egy-egy jóízű beszélgetésért; pár rég nem hallott ismerősömet egy-egy párperces csevelyért; vagy szinte bárkit, bármiért. Egy órán át élvezhettem a készülék nyomogatását, és az ország különböző pontjain tartózkodó szeretteim társaságát.

A 20 modern telefonkészülekről díjmentesen hívható az ország valamennyi T-com száma. A Fesztivál ideje alatt hétköznap 16 órától reggel 10 óráig és hétvégén egész nap várják a telefonálni vágyókat, akik szeretnék kipróbálni az új, korlátlan és ingyenes telefonálás élményét. Hűtőmágnessel a zsebemben, mai jelentősnek tűnő pillanataimat megosztva távoztam a fülkéből, a Művészetek Völgyének eldugott csücskéből, a T-com Favorit Telefonbázisából.

Írott tojások

Ma az erdélyi udvarban jártam. Székely és csángó írott tojások jelképtárát néztem meg. A tárlat egy előadással kezdődött, amit Kis Portik Irén néprajzkutató tartott.

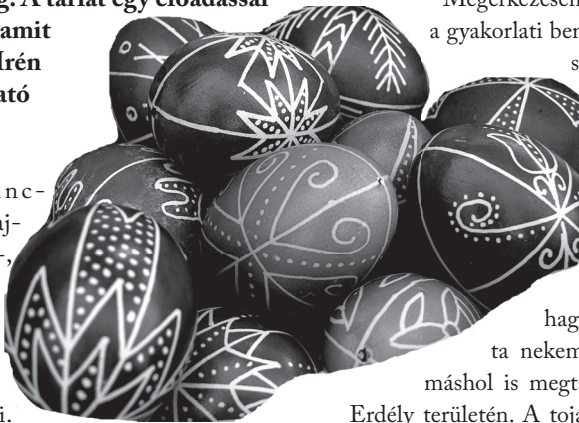
Harminc-
éves népraj-
zi gyűjtő-,
feldolgozó
munkájá-
ért Aszalós
János-díjjal
tüntették ki.

Idéntől a magyar kultúra határon túli ápolásáért a Magyar Kultúra Lovagja. Több mint 100 cikk, 3 kötet szerzője. Sok ezer tárgyat számláló magángyűjteményét alapítványi keretben, közhasznú kulturális célra hasznosította.

Kutatásaiban a népi kultúra jelrendszeri értékeivel foglalkozik.

Megerkezésemkor már javában folyt a gyakorlati bemutató. Két segítő tár-
sával együtt tojásokat készített az érde-
lődőknek. Köz-
ben beszélgetésbe
elegyedtem vele.
Ezek főleg székely
és csángó vidéken
honos tojásfestési

hagyományok – mon-
ta nekem –, de természetesen
máshol is megtalálhatók szerte egész
Erdély területén. A tojásra a viaszt úgyneve-
zett viaszpálcával viszik föl. Ennek az a sajá-
tossága, hogy fenyőfából készül, mert ez vezet
legkevésbé a hőt bármely más fafajtához ké-
pest. A pálcá végén található a viasztölcsér, ami
kis fonállal van rögzítve. Ennek az is a szerepe,
hogy felitatja a viaszt, és szépen levezeti a töl-

csérbe. Ezzel az eszközzel tehát megrajzoljuk a tojás felületére a kívánt mintákat. Fontos, hogy viaszolás előtt mindig mossuk meg a tojásokat, mert így jobban rajta marad a minta, melynek megrajzolásánál csak a tojást mozgatjuk, és a viaszpálca mindig fixen, egy helyben van. A rajzolást a rovásírásnak megfelelően jobbról balra végezzük. Motivumként szinte bármit elképzelhetünk, a szimpla köröktől egészen a bonyolult népies ábráig. Ezután következik a festés, ami a nemez, illetve a gyapjú festésére szolgáló festékanyag felvitelét jelenti. Ennek a legelterjedtebb festéktípusnak a színe a bordó és a piros között képez átmeneteket. Néhány helyen használnak még vörös- és lilahagyma héjának, levének az összeforralásából készült festéket, de ez ma már kihalófélben van.

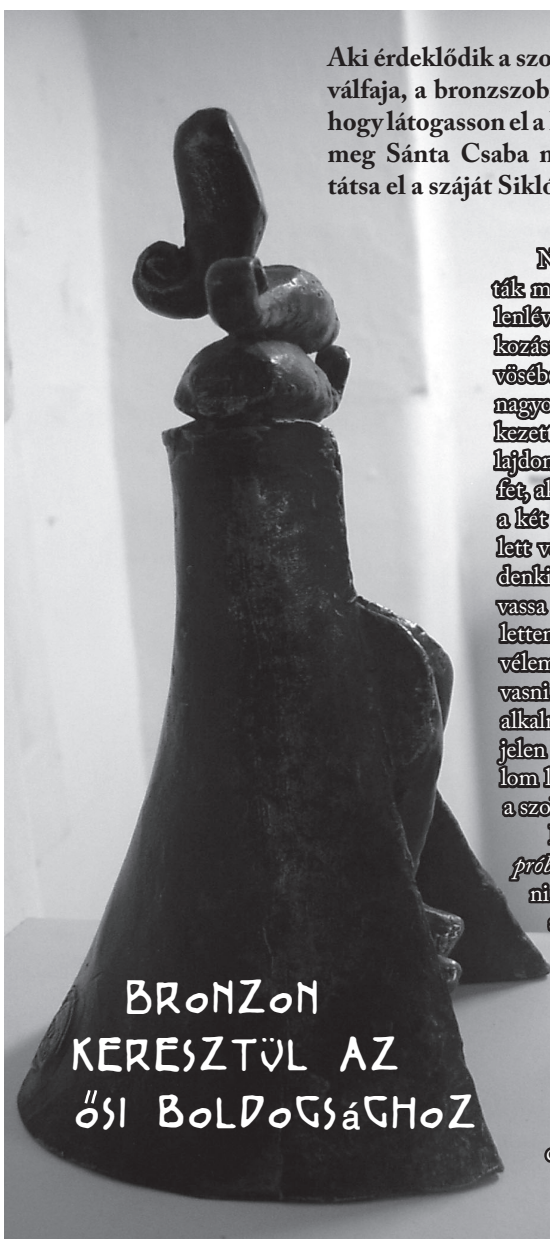
Távozásomkor ez a kedves, aranyos néni megajándékozott engem egy saját maga által készített tojással. Szerintem az egész kiállításon ez volt a legszebb darab, nagyon örültem, hogy megkaptam. Így kellemes emlékekkel indultam tovább az utamra.

Aki érdeklődik a szobrászat egyik nagyon kedvelt válfaja, a bronzszobrászat iránt, annak javaslom, hogy látogasson el a Kastély Galériába, és tekintse meg Sánta Csaba munkáit. És ha már ott van, tátsa el a száját Siklósi Zsolt grafikáin is.

Nagyjából fél órással később nyitották meg a kiállítást, de szerintem a jelenlévők közül nem sokan bánták a váraozást, hiszen a Nagypince kellemes hűvösében, légy zenét hallgatva mindenki nagyon jól érezte magát. Aztán megérkezett Kassay L. Péter a Nagypince tulajdonosa, és felkonferálta Balázs Józsefet, akít felkérték arra, hogy mutassa be a két művészt. Ezzel semmi gond nem lett volna, ha Balázs úr nem egy mindenki számára elérhető kis könyvből olvassa fél mondatokat. Én sokkal inkább lettem volna kíváncsi az ő személyes véleményére, mint arra, hogyan tud olvasni. Sajnos egyik művészrel sem volt alkalmunk találkozni, mivel nem voltak jelen a megnyitón. Inkább megpróbálom leírni azokat az érzéseket, amelyek a szobrok látván törtek rám.

És itt van szerintem a kulcsszó: *próbálkozni*. Én megkísérelhetem leírni az érzéseket, de nem biztos, hogy sikerülni fog. Sánta Csaba viszont formába öntötte azokat a dolgokat, melyeket szavakkal nem tudunk kifejezni. Talán emiatt, de szinte mindegyik művel kapcsolatban azt éreztem, hogy én is csinálhattam volna őket. Mármint itt nem arra gondolok, hogy én egy nagyon ügyes

BRONZON
KERESZTÜL AZ
"ŐSI BOLDOGSÁGHOZ

bronzszobrász vagyok, hanem arra, hogy ha nekem egyszer eszembe jutna a szobrászattal foglalkozni, akkor ilyen műveket alkotnék.

Az egyik szobor csak egy ló volt. Mégis másképp, mint ahogy hagyományosan megszoktuk. Csak a feje volt elfordítva, mégis teljesen más látványt nyújtott. Egyesek talán morbidnak vagy groteszknak nevezték volna, de szerintem inkább merész volt, ötletes, és szépen megalkotott. A szobrok az ókori etruszk alkotásokat juttatták eszembe, formáikkal, díszítésükkel. Balázs úr szerint, az alkotások egyfajta menekülést jelentenek a mai rohanó világból, és segítenek a látogatóknak visszatáplálni az ősi boldogsághoz.

A hangulatot tovább fokozta a Kollégium zenekar, akik ősi magyar hangszereikkel és csodálatos hangjukkal varázsolnak misztikus hangulatot a hús pincébe.

Persze ne felejtjük el megemlíteni a szintén szovétai születésű Siklódi Zsolt grafikáit, melyek középpontjában a NŐ áll. Egyfajta szintézisként ábrázolja a nőt, különböző formákban. Írdemes megnézni!

Vivaldi az oltár előtt

Tolongó tömeg. Templom. Ez a két dolog elég ritkán fordul elő együtt. A templomban nem szokott tömeg lenni, ez alól egyedül talán a vasárnapi mise a kivétel, de ebben az esetben sem beszélhetünk tömegről, csupán „telházzról”. De nem csak ez az egy dolog volt szokatlan ma délután a pulai imaházban. Az oltár előtt a pap helyett négy fiatal srác fogadott, gitárral a kezükben. Hallgattam a többiek tanácsára, és délután négy órakor elbattyogtam Pulára, hogy meghallgassam Vivaldi „Négy évszakát”, a Plec-

trum Quartet előadásában. Ahogy ez a címből is kiderül, négy tagja van az együttesnek. Közülük három szólógitáron játszanak, amelyek két hegedűt és egy brácsát helyettesítenek, valamint negyedik tagként csatlakozik a basszusgitár, amely a gordonka szólamát játssza. Még soha nem találkoztam ehhez hasonlóval: egy komolyzenei művet elektromos gitárral előadni. De a fiúk kivételes tehetségének köszönhetően mindez megvalósult, és ezt a nagyszerű alkotást eredeti formájában szólaltatták meg a húrok segítségével.

Belétem a templomba. Az itt összegyűlt embertömeg szokatlanul megviselt állapotban, hiányos ruházatban jelent meg. Fogjuk rá, hogy ez a fesztivál velejárója, persze ez nem jelent felmentést az alól, hogy bárki is félmeztelenül pózoljon az imakönyv és a szenteltvíz társaságában. A pad-sorok közti vörös szőnyeg a koncert alatt ülőhelyként szolgált. Igyekeztem az első sorba jutni. Elhatározásom elég erős volt ahhoz, hogy a feladatot végrehajtsam. Elsőnek egy kis botladozás, majd elhangzott néhány „Elnézést...”, és végül sikerült helyet foglalnom közvetlenül a zenészek lába előtt, persze a „tisztes távolságot” betartottam, nehogy zavaró legyen jelenlétem.

A műsor megkezdődött. Az eddig nyüzsgő ruhátlanok, és „ruhába bújtak” is elhallgattak. Zene szólt. Végignézttem az előadókon: egy rövid, barna hajú srác teljes átéléssel; egy szőke hosszú hajú, aki folyton a homlokát ráncolta; egy szolid fiatalember, aki a kottája mögé rejtette az arcát, ezért sem tudtam megfigyelni; és egy kopasz, tetovált, piercinges fiú. Színes egyéniségükhöz képest már csak a zenéjük volt egyedi. Mindkét dolog teljesen rabul ejtett. A következő egy órában csak ültem a templom hideg kővén, és hallgattam a húrok játékát.

A befejezést persze ráadás követte. Megvártam, míg a tömeg kísétál a kapun. Szép lassan én is eljutottam a kijáratig. Visszanéztem. Minden a megszokott volt, se „nudisták”, se gitárosok.

Csodás kövek kertje

A címből adódóan azt gondoltam, hogy biztos kövekről van szó. Egy kiállítás, ahol majd beszélgetek egy jót az egyik kiállítóval a kövekről. Már meg is terveztem magamban, hogy nagyjából miket fogok kérdezni, miről fog szólni az interjú. Csakhogy ez nem így történt... Kőkiállítás helyett ugyanis egy játékos program volt, ahol megismerhettük saját magunkat. Ez így elég furán hangozhat, de riportalanyom, Tornai Petra, az egyik szervező, talán meg tudja értetni velünk, hogy pontosan mi is ez.

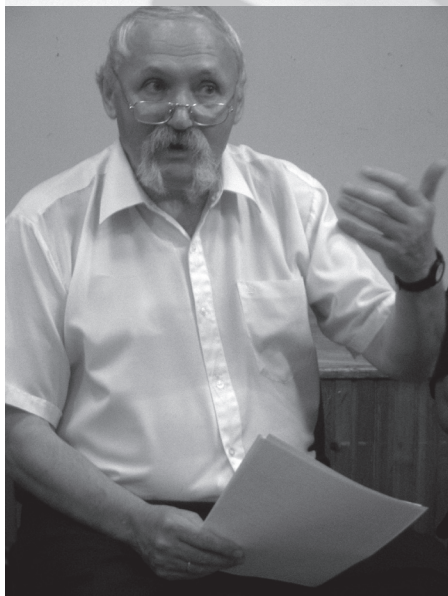
- *Miről is szól ez a program?*
- Erre nem lehet pontos választ adni, de azért megpróbálom. Ez egy játékos program, ami egy meséből indul ki, ami egy fiatal fiúról szól, aki egy követ akar megkeresni. Az útja során tapasztalatot gyűjt, és rájön, hogy a kő, amit keresett, önmagában lakozik. Így ismeri meg saját magát. Itt a kertben különböző állomások vannak, nő-, férfi-, önismereti sátor, cirkusz, meditációs fotókiállítás, mandalafestés és annak elemzése. Megtalálható még itt a kreativitás, a tréning és az elcsendesülés. Sok érdekes program, ami elősegíti azt, hogy megismerhessük a saját belsőnket.
- *Mi indította el?*
- Tulajdonképpen a gazdag, sokrétű Kapolcs, ahol egyre kevesebb a lehetőség az elcsendesülésre. Hiányzott az a hely, ahol az embernek nincs választási kényszere, egy dologgal foglalkozhat, például a saját lelki világával.
- *Ez a program csak itt Kapolcson található meg?*
- Nem, a Katolikus Ifjúsági Alapítvány Szegeddel fogott össze, hogy létrejöhessen az Ifjúság Felrázás Program.
- *Sikeresek?*
- Igen, a programjainkra sok az érdeklődő, sokan maradnak. A foglalkozásainkat igény szerint tartjuk, csak akkor, ha összegyűlik egy csoportra való ember.
- *Ez vallási indíttatású program?*
- Katolikus, de nem direkt evangelizáló. Talán ezért is olyan sok az érdeklődő.
- *Hányan dolgoznak itt?*
- Idén tizenhatan vagyunk, ebből sok az önkéntes. Az emberek szívesen vállalták el, hogy itt dolgozzanak, akár ingyen is.
- *Jó viszonyban vannak egymással az itt dolgozók?*
- Persze. Minden nap ötkor zár be a kert, utána együtt vacsorázunk, megbeszéljük, mi is történt az adott napon.

Kapolcshoz hű maradni

Ladányi András már régóta Kapolcson él, és élete párját is a közeli faluban ismerte meg.

Nehéz volt a kapolcsi légkört magába szippantania. Az emberek – főleg egy igazi városi ember – számára nagyon, olykor túlságosan nyugodt és rendezett életet élnek itt, amit nehezen szokott meg.

Szülőfalujáról eddig két könyve jelent meg, valamint Monostorapátiról is készült írása.

A könyv teljes mértékig emberközpontú, ez annak is köszönhető, hogy a beszélgetések nagyon nyíltak, és rendkívül közvetlenek voltak.

A „Kapolcshoz hű maradni” című alkotása kapcsán, gyűjtőmunkája során, olyan titkokat tudott meg a lakosoktól, amiket még a szom-

szédjaik előtt is szégyelltek, egyedül Ladányi Andrást tisztelték meg vele. Az itt élő emberek rendkívül megnyíltak az írónak, mintha valamiféle tehertől szabadultak volna meg a beszélgetés alatt. Talán túlon túl is kinyíltak, ebből következhet, hogy egyes lakosok kérésére sok elbeszélés végül nem is került bele a könyvbe.

A fesztivál ideje alatt is kapható a „Kapolcshoz hű maradni”, ami egészen az 1920-as évektől az ötvenes évekig dolgozza fel a kapolcsi lakosok örömeikkel és fájdalomakkal teli életét.

Egy időutazásként foghatjuk fel a művet, melyet az interjúk során készült 60 kép illusztrál. Ha hasraütésszerűen felcsapjuk a könyvet, mind az 515 lapja egy-egy történetet mesél el. Ezek a mélyinterjúk a helyi kézművesek, parasztok és cigányság életképei.

Az életképek „nézegetése” közben beletekinthetünk a régi falu életébe, ruhaviseleteibe és szokásaiba, valamint megtudhatjuk, hogy mennyiben volt más az életfelfogásuk akkoriban.

Az írónak ezzel a könyvvel az volt a célja, hogy megismerhessük a kapolcsi emberek múltját, az összes fájó ponttal és vidámsággal együtt. A könyv megszületése kapcsán két személyt érdemes külön is kiemelni: Márta Istvánt, valamint az azóta sajnos elhunyt kapolcsi tiszteletest, aki hatalmas munkát végzett a falu életében...

Ha valaki közelebről is meg akarja ismereni Kapolcs történelmét és lakóit, annak remek élményt ad a mű, ami még a helyi emberek számára is újat tudott nyújtani.

Téglából ToLLtartó

Pulán a zöldprogramok közül kiszemeltem szerintem a legjobbat. Ezt a Reflex Egyesület tagjai csinálják, ámbár az egyesület oszlopos tagjai igen kis létszámban képviseltetik magukat. Míg ott voltam, egy hölgygel találkoztam csak, aki igazi tag volt, a többiek, akik a munkát végezték, mind helyi toborzású emberek voltak.

Amikor meglátták, hogy hatalmas az érdeklődésem a munkájuk iránt, akkor egyszerre hárman is felajánlották, hogy segítenek. De miben is? A standjukon egy igazi papírtéglagyár üzemel, hatalmas kapacitással. Az érdeklődés igen nagy. Többször is az emberek autójukból kiszállva kérdezzetik, hogy mit is csinálnak. Mindenkit próbálnak rábírní egy kis téglagyártásra, és szép számban vannak jelentkezők, többek közt én is bevállaltam a dolgot.

Elsőnek újságot kell lapjaira széttépkedni, erre leginkább alkalmasak a napilapok – mondják ők. Ezután vízzel teli vödörbe kell belerakni, és apró darabokra kell morzsolni a papírt. Ez elég időigényes feladat, legalább eltart egy negyed óráig, mire úgy összeaprítjuk kézzel, hogy abból megfelelő téglák készülhessen. Következik az a rész, amikor közepes méretű csipeteket kell a téglakészítő gépbe rakni, egészen addig,

míg meg nem telik. Egyszer rápréselünk erre és utána egy műanyag lemezt még a tetejére rakva még egyszer rápréselünk, hogy minden fölösleges víz távozzon a téglánkából. Már csak ki kell vennünk, és ha kedvünk van, akkor bármilyen papírmintát tehetünk a tetejére és így elkészült a saját házépítőelemünk. Meg kell várunk, míg kiszárad, mert addig sajnos szállíthatatlan. Ez általában egy-két nap és utána már szinte korlátlan ideig megőrzi új formáját. Kis farigcsálással készíthetünk belőle asztali tolltartót, amiben összes íróeszközünket el tudjuk helyezni. Nagyon érdekes és szép ez a program, főleg, hogy valami meglepetéssel készülnek az idén, de még nem akartak elárulni erről semmit.

Mindenkinek csak ajánlani tudom ezt a műhelyt, kicsiknek-nagyoknak egyaránt. Akinek van egy kis szabadideje és Pulán jár, mindenképp készítsen téglát magának.

MAGYAR KONGA

„Mióta csak emlékszem, kibírhatatlan vágyakozást éreztem a trópusok és az afrikai dobolás iránt. Először mindkettőt Kubában találtam meg, amikor egyetemi ösztöndíjasként a latin-amerikai irodalmat tanulmányoztam (...) ... felvettem a Millero Congo nevet és küldetést, mely a dobolást egy életre szóló hivatássá tette számomra” – Dely István.

Egy kövekkal kirakott, hűvösebb, árnyas kubai utcára képzeltem magam arra járó zarándokokkal körbevéve. Az együttes egyik tagjáról nem tudtam levenni rátapadó tekintetemet, aki két lába közt olyan hatalmas erővel tartotta kongáját, és karjaival olyan erővel ütötte a dobot, hogy testének minden porcikája megfeszült, és aggódva néztem, mikor roppan szét. Szemét lehunyva, fejét rázva ő is valami trópusi fa árnyékába, vagy egy esti tábortűz mellé képzelheti magát. Ott, azokban a percekben, ha akár tényleg egy odaillő környezetben lennénk, akkor sem érezném magam különösebben máshogy. A Dely családból verbuválódott együttest hallgatva ezen nem is csodálkozom...

Dely István nagy fába vágta a fejszéjét, amikor a hetvenes évek elején bevállalta a magányosságot. Magyarország első és egyetlen kongázójaként a könnyűzene ki-magaszló képviselőivel játszik, lemezeket készítt és turnézik (többek közt az LGT-vel és a Rákfogóval is). Az egyedülállóságot 1977-ig bírta elviselni konkurencia nélkül, ezért nyelvi és irodalmi tanulmányainak befejezése után, spanyol és angol műfordítási munkájának csúcán Délre, Kolumbiába megy „szerencsét próbálni”. (Az akkori elvándorlók-
kal ellentétben, akik Nyugaton próbálkoztak). Kilenc évvel később a szintén énekes és dalszerző feleségével, és két fiukkal a karib-tenger-parti Cartagenában megalapítja az ország első dobiskoláját, és a Millero Congo együttest. Ami a dobolást tényleg egy életre szóló hivatássá tette számára...

✿ Főszerkesztő:
Kun Tamás
Szabados Péter

✿ Korrektor:
Strasser Éva
Szilvásy György Péter

✿ Vezető Tanár:
Papp László

✿ Tördelőszerkesztő:
Bukovics Zoltán
Raffay Réka

✿ A cikkeket írták, szerkesztették
és a fotókat készítették:

Andrics Renáta
Bajtai Kitti Brigitta
Balázs Anna Mária
Balázs Kriszta
Bordás Gábor
Bödök Dalma
Harangozó Rita
Kürti Ivett
Ratiu Larisza Beatrix
Sajó Dávid
Szabados Máté
Szabó Péter
Ujj Zsombor Pál
Venter Izabella Zita

✿ Szent László Gimnázium

✿ 2005

Impresszum

